

Boodschap van Zijne Heiligheid Paus Franciscus voor Wereld Missiezondag 2025

19 oktober 2025

Missionarissen van Hoop onder de Volken

Broeders en zusters!

Voor Wereldmissiezondag, in het Jubeljaar 2025, waarvan de centrale boodschap hoop is (vgl. *Bul Spes non confundit*, 1), heb ik dit motto gekozen: “Missionarissen van Hoop onder de Volken”. Het herinnert individuele christenen en de hele Kerk, d.w.z. de gemeenschap van gedoopten, aan onze fundamentele roeping om boodschappers en bouwers van hoop te zijn in navolging van Christus. Ik vertrouw erop dat het voor iedereen een tijd van genade zal zijn met de trouwe God die ons in de verrezen Christus opnieuw geboren heeft laten worden “tot een levende hoop” (vgl. *1 Petrus* 1,3-4); en ik zou enkele cruciale aspecten van de missionaire christelijke identiteit in herinnering willen brengen, zodat we ons mogen laten leiden door de Geest van God en mogen branden van heilige ijver voor een nieuw tijdperk van evangelisatie van de Kerk, gezonden om de hoop te doen herleven in een wereld waarover donkere schaduwen liggen (vgl. Encycliek *Fratelli tutti*, 9-55).

1. In de voetsporen van Christus, die onze hoop is

Laten we, nu we het eerste gewone jubileum van het derde millennium na het jaar 2000 vieren, onze blik richten op Christus, die het middelpunt van de geschiedenis is, “dezelfde gisteren en vandaag en tot in eeuwigheid” (*Hebreeën* 13,8). In de synagoge van Nazareth verkondigde hij de vervulling van de Heilige Schrift in het “heden” van zijn historische aanwezigheid. Zo openbaarde Hij dat Hij degene is die door de Vader gezonden is met de zalving van de Heilige Geest om het Goede Nieuws van het Koninkrijk van God te verkondigen en “het jaar van de gunst van de Heer” voor de hele mensheid in te luiden (vgl. *Lucas* 4,16-21).

In dit mysterieuze “vandaag”, dat duurt tot het einde van de wereld, is Christus de vervulling van de verlossing voor allen, vooral voor hen wier enige hoop God is. In zijn aardse leven ging Hij weldoende rond en genas allen (vgl. *Handelingen* 10,38) en gaf de behoeftigen en het volk opnieuw de hoop op God. Hij ervoer ook alle menselijke zwakheden, behalve die van de zonde, en beleefde ook moeilijke momenten die tot wanhoop hadden kunnen leiden, zoals de lijdensweg van Gethsémané en het kruis. Jezus heeft echter alles aan God de Vader toevertrouwd en heeft met het volste vertrouwen zijn heilsplan voor de mensheid aanvaard, dat een plan van vrede is voor een hoopvolle toekomst (vgl. *Jeremia* 29,11). Op deze manier werd Hij de goddelijke Missionaris van hoop, het ultieme voorbeeld voor al diegenen die door de eeuwen heen de missie uitvoeren die ze van God hebben ontvangen, zelfs in het licht van extreme beproevingen.

Door zijn leerlingen, gezonden naar alle volken en op mystieke wijze door Hem vergezeld, zet de Heer Jezus zijn bediening van hoop voor de mensheid voort. Hij buigt zich nog steeds over elke arme, bedroefde, wanhopige en door het kwaad geteisterde persoon om “de balsem van troost en de wijn van hoop over zijn wonden uit te gieten” (vgl. *Voorwoord “Jezus de barmhartige Samaritaan”*). In gehoorzaamheid aan haar Heer en Meester en in dezelfde geest van dienstbaarheid, zet de Kerk, de gemeenschap van missionaire leerlingen van Christus, deze zending verder door aanwezig te zijn te midden van de volken. Hoewel zij enerzijds te maken heeft met vervolgingen, beproevingen en moeilijkheden, en anderzijds met haar eigen onvolkomenheden en fouten als gevolg van de zwakheden van elk van haar leden, wordt de Kerk voortdurend door de

liefde van Christus gedreven om verenigd met Hem deze missionaire weg verder te gaan en, zoals Hij en met Hem, de roep van de lijdende mensheid aan te horen, ja, het zuchten van de hele schepping, in afwachting van de uiteindelijke verlossing. Dit is de Kerk die de Heer altijd en voor eeuwig geroepen heeft om in zijn voetsporen te treden: “geen statische Kerk, maar een missionaire Kerk die met de Heer op weg gaat door de straten van de wereld” (*Homilie tijdens de slotmis van de Gewone Algemene Vergadering van de Bisschoppensynode, 27 oktober 2024*).

Laten we ons daarom geïnspireerd voelen om in de voetsporen van onze Heer Jezus te treden, om met Hem en in Hem tekens en boodschappers van hoop te worden voor allen, op alle plaatsen en in alle omstandigheden die God ons laat ervaren. Mogen alle gedoopten, als missionaire leerlingen van Christus, zijn hoop doen stralen in alle uithoeken van de aarde!

2. Christenen, boodschappers en bouwers van hoop voor de volken

Door Christus de Heer te volgen, zijn christenen geroepen om de Blijde Boodschap te verspreiden door de concrete levensomstandigheden van degenen die ze ontmoeten te delen, en zo boodschappers en bouwers van hoop te worden. In feite zijn “De vreugde en de hoop, het leed en de angst van de hedendaagse mens, vooral van de armen en van alle lijdenden, ook de vreugde en de hoop, het leed en de angst van Christus’ leerlingen; en er is niets echt menselijks, of het vindt weerklink in hun hart.” (*Gaudium et Spes, 1*).

Deze beroemde uitspraak van het Tweede Vaticaanse Concilie, die te allen tijde de gevoelens en houdingen van de christelijke gemeenschappen tot uitdrukking brengt, blijft hun leden inspireren en helpt hen om met hun broeders en zusters in de wereld op weg te gaan. Ik denk hierbij in het bijzonder aan u, missionarissen *ad gentes*, die in navolging van Gods roeping naar andere volken bent gegaan om van de liefde van God in Christus te getuigen. Dank u wel uit de grond van mijn hart! Uw leven is een concreet antwoord op de opdracht van de verrezen Christus, die zijn leerlingen heeft uitgezonden om het Evangelie aan alle volken te verkondigen (vgl. *Matteüs 28,18-20*). Op deze manier zijn jullie getuigen van de universele roeping van de gedoopten om door de kracht van de Geest en dagelijkse inzet, missionarissen te worden onder alle volken en getuigen van de grote hoop die de Heer Jezus ons heeft gegeven.

De horizon van deze hoop gaat verder dan het vergankelijke aardse en opent zich voor het goddelijke dat we nu al proeven. Zoals de heilige Paulus VI in herinnering bracht, is de verlossing in Christus, die de Kerk aan allen aanbiedt als een gave van Gods barmhartigheid, niet alleen “om een immanent heil, naar de maat van de materiële of ook spirituele behoeften, [...] die samenvallen met de aardse verlangens, verwachtingen, bezigheden en strijd, maar integendeel ook om een heil dat al deze grenzen overstijgt om zich te verwerklijken in een *communio* met de enig Absolute, met God: een transcendent en eschatologisch heil, dat zeker zijn begin heeft in dit leven, maar dat zijn voltooiing vindt in de eeuwigheid.” (Apostolische Exhortatie *Evangelii Nuntiandi, 27*).

Gedreven door deze grote hoop kunnen christelijke gemeenschappen voorbodes zijn van een nieuwe mensheid in een wereld die in de meest “ontwikkelde” gebieden ernstige symptomen van een menselijke crisis vertoont: een wijdverbreid gevoel van verbijstering, eenzaamheid en onverschilligheid voor de behoeften van ouderen, en een terughoudendheid om zich in te spannen om onze burens in nood te helpen. In de technologisch meest geavanceerde landen verdwijnt 'nabijheid': we zijn allemaal met elkaar verbonden, maar we kennen elkaar niet. Efficiëntie en gehechtheid aan dingen en ambities leiden ertoe dat we egocentrisch zijn en niet in staat tot altruïsme. Het Evangelie, samen doorleefd, kan ons een mensheid teruggeven die oprecht, gezond en verlost is.

Daarom herhaal ik de uitnodiging om de actiemogelijkheden die in de *bul van de Aankondiging van het Jubileumjaar* (nrs. 7-15) zijn aangegeven, in praktijk te brengen, met bijzondere aandacht voor de armsten en zwaksten, de zieken, de ouderen en degenen die zijn uitgesloten van de materialistische en op consumptie gerichte maatschappij. En dat te doen in de “stijl” van God: met nabijheid, mededogen en tederheid, het cultiveren van een persoonlijke relatie met onze broeders en zusters in hun specifieke situatie (vgl. Apostolische Exhortatie *Evangelii Gaudium*, 127-128). Vaak zijn zij degenen die ons leren hoe we met hoop kunnen leven. En door persoonlijk contact worden we in staat gesteld om de liefde van het barmhartige hart van de Heer te delen. Dan zullen we leren dat “het Hart van Christus de levende kern is van de eerste verkondiging” (Encycliek *Dilexit nos*, 32). Uit deze bron kan men de hoop die men van God heeft ontvangen (vgl. *1 Petrus* 1,21) in alle eenvoud doorgeven en anderen dezelfde troost brengen waarmee wij door God getroost worden (vgl. *2 Korintiërs* 1,3-4). In het menselijk en goddelijk hart van Jezus wil God tot het hart van ieder mens spreken en ieder tot zijn liefde bewegen. “Wij zijn gezonden om deze missie voort te zetten: een teken te zijn van het Hart van Christus en van de liefde van de Vader, door de hele wereld te omarmen” (*Toespraak tot de deelnemers aan de Algemene Vergadering van de Pauselijke Missiewerken*, 3 juni 2023).

3. *Hernieuwing van de missie van hoop*

Geconfronteerd met de urgentie van de missie van hoop vandaag, zijn de leerlingen van Christus op de eerste plaats geroepen zich te vormen om “ambachtslieden” van hoop te worden en vernieuwers van een vaak verstrooide en ongelukkige mensheid.

Om dit te doen, is het nodig dat we in onszelf de paasspiritualiteit vernieuwen die we ervaren in elke eucharistieviering en vooral in het Paastriduüm, het centrum en hoogtepunt van het liturgisch jaar. We zijn gedoopt in de dood en verlossende opstanding van Christus, in het Pascha van de Heer, dat de eeuwige lente van de geschiedenis markeert. Wij zijn dus “lentemensen”, met een blik vol hoop die we met iedereen willen delen, want in Christus “geloven en weten wij dat dood en haat niet de laatste woorden” zijn over het menselijk leven (vgl. *Catechese*, 23 augustus 2017). Daarom putten wij uit de mysteries van Pasen die in de liturgische vieringen en sacramenten werkzaam zijn, voortdurend de kracht van de Heilige Geest – met ijver, vastberadenheid en geduld – om te werken op het uitgestrekte gebied van de evangelisatie van de wereld. “De verrezen en glorierijke Christus is de diepe bron van onze hoop en zijn hulp zal ons niet ontbreken om de zending die Hij ons toevertrouwt, te vervullen” (Apostolische Exhortatie *Evangelii Gaudium*, 275). In Hem leven en getuigen wij van de heilige hoop, die “een gave en een taak is voor elke christen” (*De hoop is een licht in de nacht*, Vaticaanstad 2024, 7).

De missionarissen van hoop zijn mannen en vrouwen van het gebed, want “de mens die hoopt is een biddende mens”, zoals de eerbiedwaardige kardinaal Van Thuan opnieuw bevestigde, die tijdens de lange periode van ontberingen in de gevangenis de hoop levend hield dankzij de kracht die hij ontving door volhardend gebed en de Eucharistie (vgl. F.X. Nguyen Van Thuan, *Il cammino della speranza*, Roma 2001, nr. 963). Laten we niet vergeten dat het gebed de voornaamste missionaire daad is en tegelijkertijd “de eerste kracht van hoop” (*Catechese*, 20 mei 2020).

Laten we daarom de missie van hoop vernieuwen vanuit het gebed, in het bijzonder het gebed met het Woord van God en in met name de Psalmen, die grote symfonie van gebed, gecomponeerd door de Heilige Geest (vgl. *Catechese*, 19 juni 2024). De Psalmen leren ons ook in ongunstige omstandigheden te hopen, de tekenen van hoop te herkennen en het voortdurende “missionaire” verlangen te koesteren dat God door alle volken wordt geprezen (vgl. *Psalmen* 41,12; 67,4). Door te bidden houden we de vonk van hoop die God in ons heeft ontstoken brandend, zodat het een groot vuur kan worden dat alles om ons heen verlicht en verwarmt, ook door concrete acties en gebaren die dit gebed inspireert.

Ten slotte is de verkondiging van het Evangelie altijd een gemeenschappelijk proces, net zoals de christelijke hoop een gemeenschapskarakter heeft (vgl. Benedictus XVI, Encycliek *Spe Salvi*, 14). Dit proces eindigt niet met de eerste verkondiging en het doopsel, maar gaat verder in de vorming van christelijke gemeenschappen, die elke gedoopte begeleiden op de weg van het Evangelie. In de moderne samenleving is het behoren tot de Kerk nooit iets dat voor eens en voor altijd verworven is. Daarom is de missionaire activiteit van het doorgeven en vormen van een volwassen geloof in Christus het “paradigma van elke opdracht van de Kerk” (Apostolische Exhortatie *Evangelii Gaudium*, 15), een handeling die de eenheid van gebed en actie vereist. Ik herinner aan deze missionaire synodaliteit van de Kerk en de dienst van de Pauselijke Missiewerken om de missionaire verantwoordelijkheid van de gedoopten te bevorderen en de jonge lokale kerken te ondersteunen. En ik moedig u allen, kinderen, jongeren, volwassenen en ouderen, aan om met uw getuigenis van leven en gebed, met uw offers en uw edelmoedigheid, actief deel te nemen aan de gemeenschappelijke missie van de verkondiging van het Evangelie. Heel erg bedankt daarvoor!

Dierbare zusters en broeders, laten we ons wenden tot Maria, de Moeder van Jezus Christus, die onze hoop is. Laten we haar onze hoop voor dit Jubeljaar en voor de komende jaren toevertrouwen: “Moge het licht van de christelijke hoop iedere persoon kunnen bereiken als boodschap van de liefde van God die tot allen gericht is! En moge de Kerk een trouwe getuige kunnen zijn van deze verkondiging in ieder deel van de wereld!” (Bul *Spes non confundit*, 6).

Rome, Sint Jan van Lateranen, 25 januari 2025, Feest van de Beking van de apostel Paulus

FRANCISCUS